பலவாறாகப் பணியாற்றுகின்றன. இந்த ஐந்து இந்திரியங்களும் மிக்க மதம் கொண்ட யானைகள் போன்றவை. அவற்றை அடக்கச் சாதாரண பாகன் போதாது. உடல் வலிமையும், மனத் தூய்மையும் பெற்ற உயிரே ஐம்பொறிகளை அடக்கும் தகுதி பெற்றுள்ளவை. ஐம்பொறிகளும் பறவைகள் போல வானில் உயர்ந்து பறந்து உணவைத் தேடி வருபவன. திருமூலர் பெருமான் அவற்றை உடம்பாகிய காட்டிலிருக்கும் ஐந்து சிங்கங்களுக்கும் ஒப்பிடுகின்றார். குகையிலிருந்து கிளம்பிய ஐந்து சிங்கங்கள் காட்டில் சென்று இரையுடன் திரும்பி வருவதுபோல ஐம்பொறிகள் வழியாக விஷய அனுபவங்கள் சதா காலமும் மனதைத் தாக்குகின்றன. சிவஞானபோதம் இவைகளை ஐந்து வேடர்களுக்கு ஒப்பிடுகின்றது. இந்த வேடர்கள் எல்லாப் பக்கமும் பார்த்துக் கொண்டு அம்பும் வில்லும் பொருந்தியவர்களாக விலங்குகளைத் தேடி நிற்பதுபோல் உள்ளனர். உடலாகிய அரசுக்கு அமைச்சர்களாகிய ஐந்து இந்திரியங்களும் ஏவலாளர்களாகிய தத்துவங்களும் உள்ளன. இந்த ஐந்து அமைச்சர்களும் நல்ல முறையில் செயல்படுவதற்கு மனமாகிய அரசன் முயலாவிடில் ஐந்து அமைச்சர்களும் தத்துவங்களும் தாம் போன போக்கிலேயே போய் விடுவார்கள். திருமூலநாயனார் இத்துடன் நிற்கவில்லை. இந்திரியங்களை மதயானைகளுக்கு ஒப்பிட்டவர் அந்த மதயானைகள் எவ்வாறு கோட்டையிலிருந்து தப்பி ஓடிக் காடுகளிலே புகுந்து உடம்பாகிய கரும்புப் பயிரினை அழித்து அலைகின்றன என்று அழகாக விவரிக்கின்றார்.

விஷய அறிவு மனதில் பதிந்தவுடன் புத்தி, சித்தம் போன்றவை செயல்பட ஆரம்பிக்கின்றன. அவற்றிற்கு எழுச்சியை அகங்காரம் கொடுக்கின்றது. ஆகவே, இந்த அனுபவங்களைக் குறைப்பதற்காக ஐம்புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துவது மிக அவசியமாகின்றது. இதைச் சாதாரணமாகச் சொல்லி விடலாம். ஆனால், நடைமுறைப்படுத்துவது மிகவும் கடினம். தேவர்கள் கூட ஐம்புலன்களை முழுதும் அடக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. ஆனால், அவற்றை ஒடுக்கி, வென்று ஞானத்தறியினில் பூட்டிச் சிந்தையை ஒரே வழியாக எடுத்துச் செல்லும் மக்கள் இறைவனை உணர்வார்கள். ஏனென்றால், இறைவன் ஐம்புலன்களுக்கும் அப்பாற் பட்டவன். ஐம்புலன்களை வென்ற நீங்களும் இறைத்தன்மையைப் பெறுகிறீர்கள். இறைவன் பொறிகளையும், புலன்களையும் தோற்றுவித்து அவற்றின் மூலமாக மக்களுக்கு நல்லது என்றும் தீயதென்றும் விளக்கி வினையை எடுத்து வைத்து வினையின் மூலமாகத் தன்னுடைய தொழிலை நடத்திக் கடைசியில் சீவராசிகளுக்குத் தனது அருளை அளித்து, தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய ஓர் நிலையை உருவாக்குகின்றான். ஆகவேதான், சகஜ நிலையில் மக்கள் உலகத்தில் பிறந்தவர்கள் விருப்பினாலும் வெறுப்பினாலும் பிணக்கப்படுவர். தங்களுடைய ஆவலைப் பூர்த்தி செய்ய முற்படுகின்றனர். ஆனால், நாம் முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அந்த ஆவலை நல்ல வழியில் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டியது பற்றித்தான். பிறவிப் பயனைப்பெற வேண்டுமென்கிற அறிவை

அடைவதற்கான தடைகளிலே முக்கியமான ஒன்று இந்த ஐம்புலன்களினால் ஏற்படும் அனுபவங்கள். ஆனால், அந்த அனுபவங்களை இறைவன் அளித்த அனுபவங்களாக எடுத்துக் கொண்டு உலகிலே அற வழியாக நடப்பவர்கள் ஆசையையும், அன்பையும் அறுப்பதற்கான வழிகளைக் கண்டுகொள் கிறார்கள். இந்த ஐம்புலன்களால் வரக்கூடிய வினையை அவ்வாறு தீர்த்துக்கொள்ள முயல வேண்டும். இதைத் திருமந்திரம் விளக்குகின்றது.

"இன்பம் இடரென் றிரண்டுற வைத்தது
முன்பவர் செய்கையி னாலே முடிந்தது
இன்பம் அதுகண்டும் ஈகிலாப் பேதைகள்
அன்பிலார் சிந்தை அறம் அறி யாரே". **(திருமந்திரம் - 267)**

அன்பு, அறம், தவம், ஈதல் ஆகிய நெறிகளை மேற்கொண்டு தூய்மையான வாழ்க்கை நடத்தி, ஆசைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தோமானால் எது நிலையானது, எது நிலையற்றது என்பது பற்றித் தெளிவு பிறக்கிறது. ஆசைகளை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற உணர்வு வளர்கிறது. அதுவே பக்குவமான நிலை. இதுவே இறை நிலை. உருவன்றியே நிற்கின்ற மாயப்பிரான் ஐம்புலன்களை வென்றவன். செங்கற் சுவரால் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் இருப்பவனல்லன். தனியாக மண்டபங்களில் அமர்ந்திருப்பவனும் அல்லன். வீடுகளில் உள்ள அறைகளில் வீற்றிருப்பவனும் அல்லன். அவன் ஆலயங்களில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கின்றான் என்று கூட நினைக்கத் தேவையில்லை. சமய இலக்கணங்களைப் பின்பற்றி சமய வழிகளிலே நிற்பவர்களுடைய மனத்தில் தங்குபவனும் அல்லன். ஆனால், வேட்கை விட்டவர் இதயத்தில் நின்று உள்ளிருந்தபடியே அவர்களுடைய உயிரைத் தூய்மை செய்து தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்கின்றான். ஏனென்றால், அதுவே அவனுடைய தன்மையாகும். இந்தத் திருமந்திரத்தைப் பாருங்கள்.

"மாடத்து ளானலன் மண்டபத் தானலன்
கூடத்து ளானலன் கோயிலுள் ளானலன்
வேடத்து ளானலன் வேட்கைவிட் டார்நெஞ்சில்
மூடத்து ளேநின்று முத்திதந் தானே". **(திருமந்திரம் - 2614)**

ஆறு விரிந்தனன்

தவத்திரு சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் தனது திருமந்திர விளக்க நூலில் இதற்குப் பொருளாக இறைவன் ஆறுவிதமான சமயங்களிலும் விரிந்து நின்றவன் என்று கூறுகிறார். இந்த ஆறு சமயங்களும், பொதுவாக அகச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமயம் என்கிற நான்கு உட்பிரிவுகளில் தங்குகின்றன என்றும், சமயங்கள் எத்தகைய கொள்கைகளைப் பெற்றிருந்தாலும் அல்லது தெய்வங்களை வணங்கினாலும், ஆழ்ந்து நோக்கினால், இறைவன் ஒருவனே என்கின்ற

அடிப்படையில் இறைவனே ஆறு சமயங்களாக அவற்றிலுள்ள தத்துவங்களாக மக்களுடைய மனத்திற்குத் தக்கபடி காட்சியளிக்கின்றான் என்கிற பொருளைத் தருகின்றார்.

இந்தக் கருத்தைத் தவிர வேறு சில விளக்கங்களையும் அளிப்பதற்கான ஆதாரங்களைத் திருமந்திரத்திலேயே காணலாம். பல ஆயிரமாண்டுகளாக நம்முடைய யோகிகள் இறைவனைத் தம்முள் நன்கு உணர்ந்த நிலையில் உடம்பைப் பற்றியும், உயிரைப் பற்றியும் பலவிதமான நுண்ணிய ஆராய்ச்சிகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். மனித உடம்பிலே தங்கி இயங்கும் ஆற்றல்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள். இந்த ஆற்றல்கள் இயங்கும் தன்மையைப் பற்றி விரிவாக யோக சாஸ்திர நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. பரம்பொருளின் ஆற்றலின் ஒரு அம்சமே இவ்வாறு உடலில் நிற்கின்றது என்று யோகிகள் கூறுகிறார்கள். இந்த ஆற்றல்கள் இருக்குமிடங்களை ஆதாரங்கள் என்று அழைப்பார்கள். இவ்வாறு உடம்பில் ஆறு ஆதாரங்கள் இருப்பதாக அறியப்பட்டுள்ளது. இவை முறையே மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்பதாகும். இவற்றின் மூலம் என்னும் அடி நிலை முதல் ஆதாரமாகும். இந்த ஆதார சக்திகள் பூவிதழ்களின் அமைப்பைக் கொண்டவை என்றும், பல நிறங்களைக் கொண்டவை என்றும், ஒவ்வொரு ஆதாரத்திற்கும் காரணமாய் உள்ள சக்தியை எழுத்துக்களால் குறிப்பிடலாம் என்றும் யோக நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. மூலாதாரம், நான்கு இதழ்களையும், நான்கு எழுத்துக்களையும் கொண்டது. செவ்வொளி நிறமுடையது. நாற்கோணத்தில் முக்கோண வடிவமுடையது. குதத்திற்கும் குய்யத்திற்கும் இடையில் உள்ளதாகக் கூறுவர். இறைவன் பெரும் ஆற்றலாகச் சீவ ராசிகளிடையே சக்தி என்னும் வடிவில் தோன்றி எழும் போது அடிப்படையான குண்டலினி சக்தி என்கின்ற பெயருடன் விளங்கும் இடம் இந்த இடமே. யோகிகள் ''அனைத்து மந்திரங்களுக்கும் மூலமாகிய ஓங்காரமே குண்டலினி சக்தி'' என்பர். இதிலிருந்தே இந்தச் சக்தி இறை சக்தி என்று நன்கு தெரிகின்றது. எனினும், மாயையால் உலகமும், பொருளும் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றைப் பற்றிய அனுபவங்களைப் பெறுவதற்கென சீவராசிகளுக்குச் சக்தியை வழங்கும் இறைவன் முதற்கட்டமாகப் பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மூலாதார நிலையில் சாதாரணமாகத் தூங்கிக் கிடக்கின்ற சக்தியாக வெளிப்படுகிறான். இதைக் குண்டலினி தூங்குகின்றது என்பார்கள். உள்ளுணர்வற்ற அறியாமை நிலையையும் இது குறிக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் பிரபஞ்சம் இயங்குவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள நிலை மூலாதாரம்.

அடுத்து சுவாதிட்டானம். ஆறு இதழ்களையும், ஆறு எழுத்துக்களையும் கொண்டது. கொப்பூழ் தானத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்த இதழ்களும் சிவப்பு நிறம் கொண்டவை. உள்ளெழும் சோதிக்குத் துவக்க இடம் இதுவே. இங்கிருந்தே யோகப் பயிற்சியின் மூலம் மூலாதாரச் சக்தி மேலெழும்புவதாக யோகிகள் கூறுவர்.

மூன்றாவதாக மணிபூரகம் பத்து இதழ்களைக் கொண்டதாய்ப் பத்து எழுத்துக்களைக் கொண்டதாய் இருதயத்தானத்திற்கும் நாபிக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளது. மூன்று வட்டங்களையுடையது.

அடுத்து அதாகதம் என்பது பன்னிரண்டு இதழ்களையும், பன்னிரண்டு எழுத்துக்களையும் கொண்டது. இருதய ஸ்தானத்தில் அமைந்துள்ளது. மனத்தின் இடம் இதுவே என்பதும் ஒரு கருத்து.

இந்த நான்கு நிலைகளுக்கும் மேலுள்ளது விசுத்தியாகும். பதினாறு இதழ்களிலும், பதினாறு உயிரெழுத்துக்களிலும் புகை போன்ற நிறமுடன் இது அமைந்துள்ளது. இது கண்டம் அல்லது கழுத்து என்கின்ற இடத்தில் உள்ளதாகக் கூறுவர். இருதயத்திற்கு மேலுள்ள நிலையானதால் சீவராசிகளின் சாதாரண உணர்ச்சிகள் இவ்விடத்தில் குறைக்கப்பட்டு அறிவு தோன்றும் இடமாக உள்ளது. ஆகவேதான், இந்த இடம் ''மிக்க தூய்மையான'' இடமெனக் கருதப்படுகிறது. ஞான நெறியில் செல்லும் ஒருவனுக்கு இது முதல் இடமாக விளங்குகிறது.

அடுத்து இருப்பது ஆக்ஞை. இரண்டு எழுத்துக்களையும் இரண்டு இதழ்களையும் கொண்டுள்ளது. இது புருவத்தின் நடுவில் உள்ள இடம். அறிவிற்கு நிலைக்களமாக அமைந்துள்ளது. **''வேலொத்த கண்ணை வெளியில் விழித்திரு''** என்பார் திருமூலர். இங்கு உலக அறிவு மங்கி இறை அறிவு தோன்றுகிறது. இங்கிருந்து மேற்செல்லும் நிலையில் இறையுணர்வும், இறையொளியும், மேலும் மேலும் பிரகாசித்து யோக சாதகன் பெருநிலையை அடையக்கூடிய வாய்ப்பினைப் பெறுகின்றான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த விளக்கங்களுக்குச் சான்றாக பின்வரும் திருமந்திரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

''நாலும் இருமூன்றும் ஈரைந்தும் ஈராறுங்
கோலிமேல் நின்ற குறிகள் பதினாறும்,
மூலங்கண் டாங்கே முடிந்து முதல்இரண்டுங்
காலங்கண் டானடி காணலு மாமே''. (திருமந்திரம் - 1704)

ஞானசம்பந்தர் பெருமானும்

''ஊனில் உயிர்ப்பை ஒடுக்கி, ஒண்சுடர்
ஞான விளக்கினை ஏற்றி, நன்புலத்(து)
ஏனை வழிதிறந்(து) ஏத்துவார்க்(கு) இட
ரான கெடுப்பன அஞ்செழுத்துமே''

என்று அருளிச் செய்கின்றார்.

இந்த ஆறு ஆதாரங்களிலும் இறை சக்தியே பொருந்தியுள்ளது. உயிரின் இயக்கம் நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது சக்தியின் பெருக்கம் மனிதனின் எல்லாப் பாகங்களிலும் மூலாதாரத்திலிருந்து உச்சியை

நோக்கியும், உச்சியிலிருந்து கீழ்நோக்கியும் மிக நுண்ணியதான நிலையில் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றது. அண்டமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் சக்தியின் அணுக்கள் இந்த ஆதாரங்களில் உள்ளிழுக்கப்பட்டு சஞ்சரித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. தங்கள் தன்மைக்கேற்ப இந்த ஆதாரங்கள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலையில் மனிதனுக்குக் குணங்களையும், குணச்சேர்க்கைகளையும், விருப்புகளையும், வெறுப்பு களையும் அளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, பிரபஞ்சத்தில் உள்ள இறை சக்தியே இவ்வாறு செயல்பட்டு வருகிறது. விசுத்திக்குக்கீழ் உள்ள நான்கு ஆதாரங்களில் தேவர்கள் ஆகிய சதாசிவர், மகேஸ்வரர், உருத்திரர், திருமால் என்பவர் வீற்றிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இவர்கள் முறையே ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, அதாவது, ஆகாயம், காற்று, நீர், நிலம் என்னும் பூதங்கட்குத் தலைவர்களென எண்ணப்படுவதால் இந்த நான்கு ஆதார நிலைகளிலும் உள்ள சக்திகள உயிரை உடலுடன் பொருந்திய வகையில் உடலுக்கான இன்பத் துன்பங்களைப் பெறுவதற்கான அமைப்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது எனவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்த நிலையில் உயிர் உலகமயமாக குறைந்த ஒளியுடன் குண மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டதாய்ப் பாசங்களுடன் பிணைக்கப்பட்டதாய் நிற்கின்றது. இந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டு ஆதார சக்திகளின் தன்மையைப் படிப்படியாக மாற்றி யோக சாதனைகளின் மூலமாக இறைவனின் திருவடி உணர்வைப் பெறுவது எல்லாச் சீவராசிகளுடைய நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்பது சித்தர்கள் வாக்காகும். இந்த நிலையை **ஆனந்த யோகம்** என்று பெயரிட்டுள்ளார்கள். இவற்றைப் பற்றிய விவரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தவர்களிடம் இருந்து தெரிந்து கொள்வது நல்லது. இறைவனை அடையப் பல வழிகள் உண்டு என்பதை யாவரும் உணருகின்றார்கள். அந்த ஆர்வத்தால் இறைவனைக் காணுதல் பொருட்டுக் கடல் சூழ்ந்த உலகம் முழுவதும் கால்கள் நோவ நோவ சுற்றிவரினும் பயன் கிட்டாது என்பது திருமூலர் பெருமானுடைய வாக்கு. தம்முள்ளேயே யோக சாதனை மூலம் இறைவனை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு என்பதைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது.

''ஓதம் ஒலிக்கும் உலகை வலம் வந்து
பாதங்கள் நோவ நடந்தும் பயனில்லை
காதலில் அண்ணலைக் காண இனியவர்
நாதன் இருந்த நகரறி வாரே''. **(திருமந்திரம் - 707)**

பேரறிவாகிய இறைவன் பேராற்றலாகச் சீவராசிகளிடம் வியாபித்துள்ளபொழுது சக்தி என்னும் பெயருடன் இயங்குகின்றான். இச்சக்தியானவள் சிவனுடைய சொரூபமே. இச்சக்தி உடலிலுள்ள ஆதாரங்களில் பொருந்தி இருப்பதை உணர்ந்தவர்கள் இறைவன் உடலினுள் வியாபித்திருக்கின்றான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்கின்றார்கள். இச்சக்தியைத் திருமூலர் பூரண சக்தி என்றழைக்கின்றார்

ஏழுஉம்பர்ச் சென்றனன்

யோகிகள் உடலைக் கோயிலாகக் கருதுகிறார்கள். உடலில் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பார்கள். உடலையும் உடலைச் சார்ந்த கருவிகளையும் அன்றாடத் தேவைகளை அடைய நாம் பயன்படுத்தி வரும்பொழுது உடலிலே பொருந்தியுள்ள நுட்பமான சக்திகளை நாம் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. ஆனால், இறைவன் உடலின் கூறுகளாகிய அத்துணை அணுக்களிலும் நிரம்பியிருக்கின்றான் என்பது யோகிகளின் அனுபவம். உடலின் கீழ்நோக்கும் சக்திகளில் நாம் கவனத்தைச் செலுத்தும்போது இறை உணர்வைத் தூண்டிவிடும் ஆற்றல்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. கீழ்நோக்கும் சக்திகளின் இயக்கத்தைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்துப் பொறிவழிச் செல்லாமல் மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி, மேல்நோக்க வேண்டும் என்பதே உடலிலுள்ள அடிப்படை ஆற்றலை ஆதாரங்கள் வழியாக மேலேற்றுவது என்று சித்தர்களுடைய சித்தாந்தம் நமக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறது. கீழுள்ள சக்திகள் மேலே எழும்போது தலை உச்சியில் பன்னிரண்டு அங்குல அளவு அடைந்து, அங்கே பரவி நிற்கும் நிலையை யோகத்தின் முடிவு என்பார்கள். அப்பொழுது சாதகன் பலவிதமான நுட்பமான அனுபவங்களைப் பெறுகிறான் என்று யோகியர் நமக்கு எடுத்துச் சொல்கின்றனர். யோக நூல்கள் சகஸ்தர தலம் என்று குறிப்பிடும் இந்த இடம் இறைவனின் திருவடி பொருந்திய நிலையாகக் கருதப்படுகிறது. பேரறிவு உள்ளத்திலே தோன்றிச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் உணர்வினைத் தருவதாகவும் யோகிகள் கூறுகின்றனர். இறைவன் ஏழாவது நிலையில் வீற்றிருக்கும் அனுபவ உண்மையைக் கண்டுள்ள பெரியோர்களைச் ''சிவனார்'' என்று யோகிகள் கூறிக்கொள்வது வழக்கம். இந்த நிலையை அருள் விளக்கம் பெறுகின்ற நிலை. அருள் நலம் கனிந்து எழுகின்ற நிலை என்று சொல்வார்கள். இறைவன் ஏழு உம்பர்ச் சென்றனன் என்றால் உடலின் நுட்பமான பகுதிகளிலும், உடலோடு உடலாகக் கலந்து சாதகர்கள் அடையக்கூடிய ஒரு அனுபவபூர்வமான உண்மையாக இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பது பொருள்.

தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே

தான் இருந்தான். தானான நிலையில் சக்தியோடு கூடி, எல்லாமாகி ஒன்றானான் என்கிற உண்மை நிலையில், சொரூப நிலையில் இறைவன் இருப்பதைத்தான் இருந்தான் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவனே உணரப்படுவதற்கும், அடையப்படுவதற்கும் உரியவனாவான். மனித உடலில் உள்ள ஏழு நிலைகளையும் கடந்து, எட்டாவது நிலையான பரவெளியில் மனத்திற்கு எட்டாதவாறு வீற்றிருக்கின்றான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மும்மலங்களைக் கழிக்க உயிரானது இந்த நிலையை அடையும் பொழுது சிவமாம் தன்மையைப் பெறுகின்றது. இந்த நிலையை உணர்ந்து பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அருளாளர்கள் கூறுவார்கள். இதையே திருமூலர்பெருமான் ''உணர்ந்து எட்டே'' என்கிறார்.

இறைவன் தனது சக்தியை வெளிப்படுத்தி, ஐம்பூதங்களைத் தாங்கி, விண்ணாகி, பரவெளியாகி நிற்கின்றான். சுடுகின்ற தீயாகவும், ஒளி வீசும் சூரியனாகவும், சந்திரனாகவும் காட்சி தருகின்றான். கருணை மழை பொழிகின்ற உயிர்த் தெய்வமாக விளங்குகின்றான். நம்முடைய தலையில் அவனுடைய திருவடியை வைத்து வினைப் போகங்களைத் துய்க்கும் ஆற்றலையும் நமக்குத் தந்து, அந்த அனுபவங்களுக்கு முடிவான இடமாகவும் நம்முடைய உள்ளத்திலே வீற்றிருக்கின்றான்.

''தானே இரு நிலந் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்குந்
தானே சுடும்அங்கி ஞாயிறுந்திங்களுந்
தானே மழைபொழி தையலு மாய்நிற்குந்
தானே வடவரைத் தண்கடற் கண்ணே''. (திருமந்திரம் - 1165)

ஒரு காலத்தில் பிரம்மனும் திருமாலும் தங்களுடைய அறியாத் தன்மையால் இறைவனைத் தங்களுடைய ஆற்றலால் அடைந்துவிட முடியும் என்று கர்வப்பட்டார்கள். அக்கினிப் பிழம்பாய் நின்று கொண்டிருந்த இறைவனை மேலும் கீழும் சென்று காணாது தோல்வியுற்றனர். அண்டங்களுக்கு அப்பால் நிற்கும் இறைவனை ஆணவத்தோடும், கர்வத்தோடும் காண முயல்வது அறியாமையாகும். அதே நேரத்தில் அருளாளர்கள் இறைவனை உடலாயும், உயிராயும், உணர்வாயும், சோதியாயும், எல்லாப் பொருள்களிலும் காண்கின்றார்கள்.

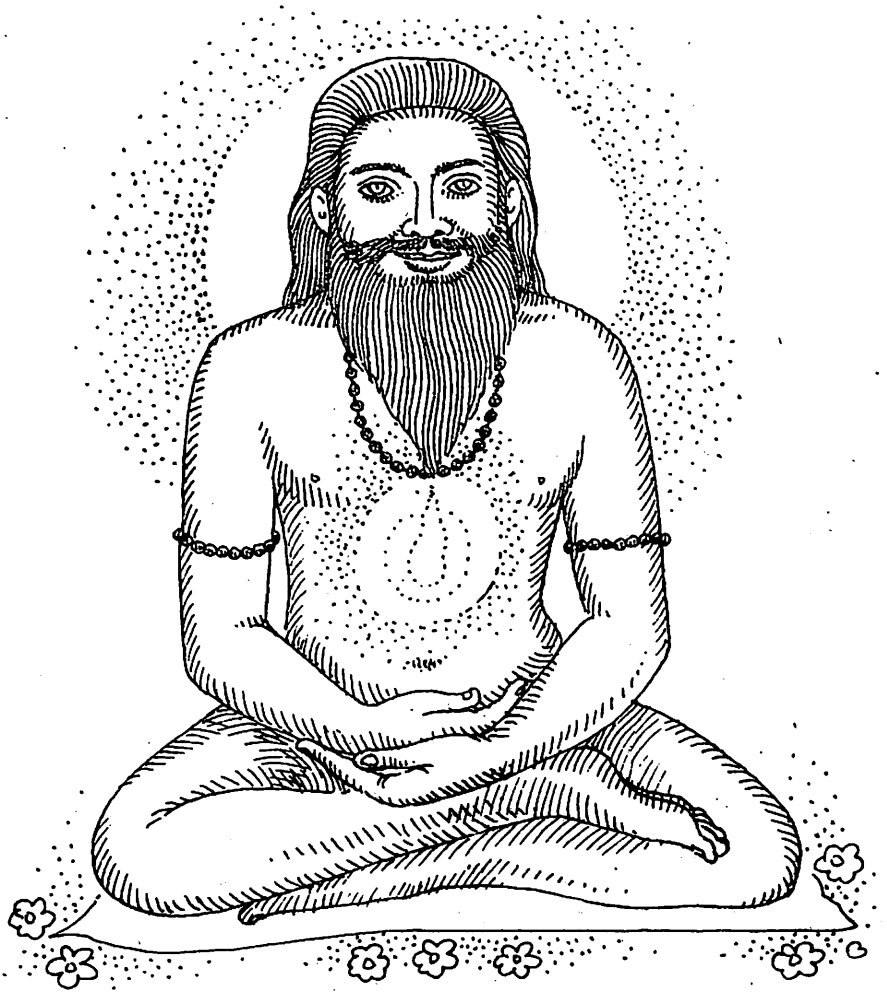
''ஊனாய் உயிராய் உணர்வங்கி யாய் முன்னஞ்
சேனாய்வா னோங்கித் திருவுருவாய் அண்டத்
தாணுவும் ஞாயிறுந் தண்மதி யுங்கடந்
தான் முழு தண்டமு மாகி நின்றானே''. (திருமந்திரம் - 374)

அதே நேரத்தில், தூய்மையான மனதில் அன்பும், அடக்கமும் நிறைந்த இதயத்தில் இறைவனை ஓர் இன்பப் பொருளாகவும், அறிவுப் பொருளாகவும், அன்பைப் பொழிகின்ற தயாளனாகவும், உயிர்களை உய்விக்க ஐந்தொழில்களைப் புரிகின்றவனாகவும், காலமாகவும், காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனாகவும் உணரலாம். இந்த உணர்வினை எட்டுவதற்கும், எட்டிப் பிடிப்பதற்கும் நாம் எல்லோரும் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

''அன்பும் அறிவும் அடக்கமு மாய் நிற்கும்
இன்பமும் இன்பக் கல்வியு மாய்நிற்கும்
முன்புறு காலமும் ஊழியு மாய்நிற்கும்
அன்புற ஐந்தில் அமர்ந்துநின் றானே''.

திருமூலதேவ நாயனார் 'ஒன்றவன்தானே' என்று தொடங்கும் மந்திரத்தில் பல நுட்பமான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறார். பரம்பொருள் கல்விக்கும், கேள்விக்கும் அப்பாற்பட்ட நிலையில்

இருக்கின்றது என்பது ஒரு பக்கம். அதே பரம்பொருளை நம்முடைய உள்ளத்திலே அனுபவிக்கலாம். அனுபவித்துப் பேரானந்தத்தை அடையலாம் என்பது மற்றொரு பக்கம். பரம்பொருள் ஒன்றே என்று கூறி, அந்தப் பரம்பொருளை நம் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கக்கூடிய ஒரு பொருளாகப் படிப்படியாகத் தெளிவாக்கி, அந்தப் பரம்பொருளை அடைவதே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இன்பம் என்று திருமூலர் பெருமான் நமக்கெல்லாம் உபதேசிக்கின்றார். திருமந்திரமணிமாலைக்கு ஓர் சிறந்த தொடக்கமாக இந்த முதல் மந்திரம் அமைகின்றது.

4. "ஆதியோடு அந்தம் இலாத பராபரம்"

எல்லாம்வல்ல இறைவனைப் பற்றிய அறிவைப் பேரறிவு என்று சொல்கிறோம். மற்றதெல்லாம் சிற்றறிவாகும். இறைவன் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடம். **"மெய்ஞ்ஞானமாகி, மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே"** என்பார் மணிவாசகப் பெருமான். **"அஞ்ஞானம்தன்னை அகல்விக்கும் நல்அறிவே"** என்றும் கூறுவார். இறைவன் உண்மை ஞானமாகப் பிரகாசிக்கின்ற சத்தியமான சுடர். அந்த ஞானமே எங்கும் பரவியும் ஊடுருவியும் நிற்கின்றது. அந்த அறிவே நம்முடைய உள்ளத்தின் அறியாமையைப் போக்குகின்றது. அறியாமை நீங்கிய உயிர் இறைவன் அருளால் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெற்றதாகிறது. மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற சான்றோர்களின் தன்மை வேறு, சிற்றறிவின் இயக்கத்திலே ஈடுபட்டுள்ள உயிர்களாகிய நம்முடைய தன்மையும் வேறு. நாம் விஞ்ஞானத்தில் கிடக்கின்றோம். விஞ்ஞானமாவது கருவி கரணங்களைப் பயன்படுத்திப் பிரபஞ்சத்தினைப் பற்றிய அறிவினைப் பெறுவதாகும். பல கோடி அண்டங்கள் எவ்வாறு தோன்றுகின்றன, வளர்கின்றன, மறைகின்றன என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சியை நமது கருவி கரணங்கள் பலவிதமான இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி, செய்து நமக்கு அறிவினைச் சேர்த்து வருகின்றன. இந்த அறிவு விஞ்ஞான அறிவாகும்.

விஞ்ஞான அறிவினைப் பயன்படுத்தி இன்று மனிதன் புரிந்துள்ள சாதனைகள் பிரமிக்கத்தக்கவை. ஆயினும், விஞ்ஞான அறிவு மெய்ஞ்ஞான அறிவிலிருந்து வேறுபட்டது. மெய்ஞ்ஞான அறிவு இறைவனுடைய பேரறிவையும், பேராற்றலையும் பற்றியது. விஞ்ஞான அறிவு கருவி, கரணங்களோடு தொடர்புடைய காரணத்தால் அவற்றின் எல்லைக்குள்ளேயேதான் இயங்கவல்லது. மெய்ஞ்ஞான அறிவு கருவி, கரணங்களின் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது. மெய்ஞ்ஞான அறிவு மனித உள்ளத்தில் ஒரு முழுமையான, அமைதியான, ஐயத்திற்கு இடமில்லாத உணர்வினை உண்டாக்கிப் பேரின்பத்தைத் தருகிறது. கருவி, கரணங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் இயங்குவதால் அவை அளிக்கும் அறிவு முழுமையாகாது.

முழுமையான அனுபவத்தைப் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் எதிலும், எங்கும், எப்போதும் முழுமையைப் பார்க்கின்றனர். அவர்களே அந்த

முழுமைத் தன்மையையும் பெறுகின்றனர். சிவத்தைப் பராபரமாக அனுபவித்த திருமூலர் போன்ற சிவசித்தர்கள், அறியாமை நீங்கப்பெற்ற காரணத்தினால், அங்கு, இங்கு என்னாது எங்குமாய் இறை உணர்வில் மூழ்கி நிற்பர். அந்த நிலையில் அவர்களுடைய செயல்களெல்லாம் சிவன் செயலாகின்றன. அவர்கள் கால உணர்வைக் கடந்தவர்களாகிறார்கள். காலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெற்றமையால் உண்மையைக் காலத்தின் பாகுபாட்டால் மறைக்கப்படாமல், முழுமையாக, நிறைவோடு அனுபவிக்கின்றனர். சிவனுடைய அறிவில், ஆற்றலில் செயலற்று நிற்கின்றனர்.

"இருந்தார் சிவமாகி எங்குந் தாமாகி
இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி
இருந்தார் முக்காலத் தியல்பைக் குறித்தங்
கிருந்தார் இழவுவந் தெய்திய சோம்பே." (திருமந்திரம் - 126)

இன்று விஞ்ஞானம் பிரபஞ்சத்தை நோக்குகின்றது. பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தப் பிரபஞ்சம் அணுவிற்கும் நுட்பமான நிலையிலிருந்து உருவாகி, காலப்போக்கில் வெப்பம் குறைந்து பல அண்டங்களாக வடிவெடுத்திருக்க வேண்டுமென்று விஞ்ஞானத்தின் ஆய்வுகளால் அனுமானிக்க இடமுண்டு. சூரியன், சந்திரன் மற்றும் பலகோடி அண்டங்கள், கோளங்கள் போன்றவையெல்லாம் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியான மூலப்பொருள்களின் அணுக்களிலிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன எனவும், அந்த அணுக்களே இன்று பூவுலகில் உயிர் பெற்று வாழும் பல்வேறு உயிரினங்களின் உடல்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பதையும் நாம் அறிவோம். இந்த அறிவினை விஞ்ஞானத்தின் மகத்தான சாதனை என்று நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால், இந்த அறிவு நிறைவு பெற்ற அறிவு என்று சொல்ல இயலவில்லையே!

நம்மைப்போன்ற உயிர்கள் பிறப்பதைப் பார்க்கின்றோம்; இறப்பதைப் பார்க்கின்றோம்; இருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். அதுபோலவே விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் வானவெளியில் பல கோடி அண்டங்கள் பிறந்து, இருந்து, மறைந்து வருவதை நமக்கு நிரூபிக்கின்றன. இதற்கான காரண, காரியங்களை விஞ்ஞானம் பௌதிக, இரசாயன முறையில் ஆய்வு செய்கின்றதே தவிர ஆய்வின் அடிப்படையை, அளவையை மாற்றத் தயாராக இல்லை. மாற்றுவதும் அதன் நோக்கமில்லை.

விஞ்ஞானம் பருப்பொருட்களை நோக்கி, அவற்றைப் பாகுபடுத்தி, அவற்றின் உட்பிரிவுகளை ஆராய்ச்சி செய்வதன் மூலமாகப் பொருட்களின் தன்மையை அறிய முற்படுகிறது. அவ்வாறு செய்யும்பொழுதும் பொருட்களைப் பொருட்களாகவே பார்க்க விரும்புகிறது. பொருட்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தன்மையை, இப்பொழுதுள்ள விஞ்ஞானத்திற்குத் தகுந்தவாறு ஆய்வு செய்ய அளவுகோல்களோ சாதனங்களோ இல்லாத காரணத்தினால்

விஞ்ஞானம் மேலும் ஆய்வு செய்ய முற்படுவதில்லை. ஆகவேதான் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும், விஞ்ஞானத்திற்கும் உள்ள இடைவெளி மிகப்பெரியது. விஞ்ஞான சாதனங்கள் மூலமாக இறைவனை அடைய இயலாது. விஞ்ஞானத்திற்கு அந்த நோக்கமும் இல்லை. இறை அனுபவத்தைப் பெற மெய்ஞ்ஞானிகள் பின்தொடரும் வழிகளும் வேறு.

சிவயோகியர்கள் முற்றும் உணர்ந்த நிலையில் சிவபரம்பொருளோடு ஒன்றி இருந்து, அவனறிவு தனதறிவாகப் பெற்ற அனுபவத்தில், பிரபஞ்சத்தின் படைப்பு, சங்காரம் போன்றவற்றின் அறிவை உள்ளுணர்வாகப் பெறுகிறார்கள். இந்த அறிவு தூலத்திலிருந்து சூக்குமத்திற்குப் பரவுகின்றது. காணாத ஒன்றிலிருந்து காணப்படும் பலவற்றை இந்த அறிவு தன்னுள் அடக்கிக் கொள்கிறது. காரணமின்றிக் காரியமில்லை என்கிற அனுபவம் இந்த அறிவுக்கு அடிப்படையாகிறது. பிரபஞ்சத் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கு இறைவனே முதல்வனாவான் என்பதே அந்தப் பேரறிவாகும். **''எல்லாம் வருவிப்பான் ஒருவன் வேண்டும்''** என்பது சிவஞான சித்தியார். **''முத்தானே, மூவாத முதலானே!''** என்பது திருவாசகம்.

படைத்தல், காத்தல், மறைத்தல், ஒடுக்குதல் போன்ற பணிகள் ஓயாமல் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் ஈசனின்றி நடைபெறாது. மெய்ஞ்ஞானிகள் இவற்றை இறைவனின் விளையாட்டாகக் காண்கின்றார்கள். ''காத்தும், படைத்தும், கரந்தும் விளையாடி'' என்று திருவாசகம் பேசுகிறது. **''அய்யா நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டில் உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்''** என்பதும் திருவாசக வாக்காகும். இது என்ன விளையாட்டு! ஈசனுக்கு இந்த விளையாடல் தேவையானதா என்று நினைக்கலாம். சற்று யோசித்தால் உண்மை விளங்கும். ஆக்கமும், ஒடுக்கமும் இறைவனுக்குக் கடினமானவை அல்ல. அவற்றை விளையாட்டாகச் செய்கிறான் என்றால் அத்துணை எளிதாகச் செய்கின்றான் என்பதே பொருள். இந்த விளையாட்டு நாடகம் இறைவனின் ஞான நாடகமாகும்; **''விண்ணின்று இழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கண்டு''** உயிர்கள் அனைத்தும் தம் பேரருளாலும், பெரும் கருணையாலும் உய்வடைய வேண்டும் என்பதே இந்தச் சிறு விளையாட்டின் நோக்கமாகும். இந்த விளையாட்டினால் பிரபஞ்சத்தையும், ஆகாயத்தையும், பூமியையும் உண்டாக்கி, காப்பாற்றி உயிர்களை அவைகளோடு இணைத்து, உயிர்களுக்கு வேண்டிய அனுபவத்தை அருளித் தந்து காலப்போக்கில் அவை சித்தமலம் நீக்கிச்சிவமாம் தன்மையைப் பெறச்செய்வது இந்த விளையாட்டின் நோக்கமாகும். இந்த விளையாட்டை மேற்கொள்வது சிவபரம் பொருளாகும். இதைச் செய்வது பரம்பொருளின் அருட்கூறாகிய சக்தியாகும். இந்த விளையாடல் உயிர்கட்கு எண்ணிலாப் பயன்களை விளைவிக்கும். துன்பம் விளைவிப்பதற்காக என்று கருதக் கூடாது. உயிர்கள் முடிவான உண்மையாகிய வீட்டுப்பேற்றினை அடையச் செய்வதே பரம்பொருளினுடைய திருவுளமாகும். இதுவே இறைவனுடைய படைப்பின் முடிவான முடிவுமாகும்.

''ஒருவன் ஒருத்தி விளையாடல் உற்றார்
இருவர் விளையாட்டும் எல்லாம் விளைக்கும்
பருவங்கள் தோறும் பயன்பல வான
திருவொன்றிற் செய்கை செகமுற்று மாமே''

(திருமந்திரம் - 393)

''சொன்னஇத் தொழில்கள் என்ன காரணம் தோற்ற என்னில்,
முன்னவன், விளையாட்டு என்று மொழிதலும் ஆம்; உயிர்க்கு
மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கவும், அருளான் முன்னே
துன்னிய மலங்கள் எல்லாம் துடைப்பதும், சொல்ல லாமே''

(சிவஞான சித்தியார் - 56)

''உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடையான்''

என வரும் கம்பர் வாக்கும் ஈண்டு நினைவு கூரலாம்

இறைவனுடைய விளையாட்டுத் தொடங்கும்வரை முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுள் ஒன்றேயாய் யாதொரு செயலையும் மேற்கொள்ளாது இயல்பான நிலையில் நிற்கும். அப்போது பரம்பொருள் ஒன்றைத் தொடங்குவது அல்லது முடிப்பது என்கின்ற பணியில் ஈடுபடாத காரணத்தால் அந்த நிலையை ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத் நிலை என்று மெய்ஞ்ஞானிகள் கூறுவர். **''ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியை''** என்று இந்த நிலையை மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுவார். **''ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய்''** என்றும் திருவாசகம் கூறுகிறது. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத கடவுள் பொருள் ஒன்றே சங்கார காலத்தில் பிரபஞ்சங்கள் முழுவதையும் தத்தம் காரணங்களில் ஒடுக்கி, அந்தக் காரணங்களை மாயையிலே ஒடுக்கி, மாயையைச் சக்தியிலே ஒடுக்கி, சக்தியைத்தன்னுளே மறைத்து, தத்துவங்களுக்கு இருப்பிடமாக அமைந்து மீண்டும் உயிர்கள் ஒடுங்கிய நிலையிலிருந்து வெளிப்பட்டுத்தத்தம் வினைகளைப் போக்குவதற்கான தனு, கரண, புவன போகங்களை உருவாக்கத் திருவுளம் கொள்கிறான்.

இந்த நிலை அழகிய தாமரை மலர் ஒன்று இரவிலே குவிந்து நிற்கின்ற ஒன்றைப் போலாகும். சர்வ சங்கார காலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதும் குவிந்து கிடக்கின்றது. அதைச் செய்வது இறைவனே. குவிந்த தாமரை மலர் பகற்பொழுதில் விரிகின்றது. தாமரை விரியும்பொழுது அதன் இதழ்கள் விரிகின்றன. மலர் முழுவதிலும் அதன் மணம் விரிகின்றது. தாமரையின் இயல்பான நிறமும் குணங்களும் வெளிப்படுகின்றன. தாமரை மலரைப் போல இறைவன் திருவுளம் கொண்ட போது பிரபஞ்சங்களும் விரியத் தொடங்குகின்றன. இறைவனை நோக்கி **''விரிந்தனை குவிந்தனை''** என்று

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடுகின்றார். சங்கார காலத்தில் இறைவன் எல்லா உயிர்களையும் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொள்கின்றான். பின்னர் உயிர்களுக்குச் சிறிது ஆற்றல் அளித்துப் பிரபஞ்ச இயக்கத்தில் அவற்றை இணைத்து விடுகின்றான். இதனை ஞானசம்பந்தப்பெருமான் **''விழுங்குயிர் உமிழ்ந்தனை''** என்பார். சிவபெருமான் உலகம் முழுதும் உடையான். பிரபஞ்ச இயக்கத்திற்குக் காரணமானவன். பல்வேறு தலைவர்கள் தத்தம் நிலையில் நின்று தொழில் செய்வதற்கான அதிகாரத்தையும், ஆற்றலையும் அளித்தவன் அவனே. இதனைத் திருமூலர்

''உண்டுல கேழும் உமிழ்ந்தான் உடனாகி
அண்டத் தமரர் தலைவனாம் ஆதியும்
கண்டச் சதுமுகக் காரணன் தன்னொடும்
பண்டிவ் வுலகம் படைக்கும் பொருளே'' **(திருமந்திரம் - 386)**

என்று கூறுகிறார்.

ஒடுக்க நிலையில் உயிர்கள் செயல்படாது தங்குகின்றன. அவற்றிற்கு இன்ப துன்பங்கள் கிடையாது. இயல்பாய் உள்ள ஆணவ மலம் அவற்றுடன் தொடர்ந்து நிற்கின்றது. ஆணவ மலத்தினால் ஏற்படும் அறியாமை நீங்கினால்தான் உயிர்கள் நிலையான இன்பத்தைப் பெறமுடியும். இது நடக்க வேண்டுமென்றால் மீண்டும் உயிர்கள் வினைக்கடலின் பங்கினைப் பெற்று மாயை, கன்மங்கள் அடிப்படையில் தத்தம் தொழில்களைத் தொடங்க வேண்டும். ஆணவ மலம் குறைந்து உயிர்கள் உயர்ந்து வர வேண்டுமெனில் பிரபஞ்ச இயக்கம் இறைவனுடைய திருவருளால் நடைபெற வேண்டும். இறைவன் மீண்டும் படைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட வேண்டும். எல்லாவற்றையும் தன்னகத்தே கொண்டு வியாபித்துள்ள அந்தமும் ஆதியும் ஆகிய பராபரன் எனும் பரம்பொருள் தானே பூமியின் கீழ் கிடக்கும் கிழங்கு போல முதல் காரணமாக நின்று மாயையையும் அதனுடைய காரியங்களையும் தோற்றுவித்து, ஐந்தொழில்கள் நடப்பதற்குப் பொறுப்பாகவும் நிற்கின்றான். இவையெல்லாம் கிழங்கிலிருந்து தோன்றும் முனை போலப்பரம்பொருளின் திருவுளமாகிய படைப்பு நெறியின் தோற்றமாக வெளிப்படுகிறது.

''அந்தமும் ஆதியு மாகிப் பராபரன்
வந்த வியாபி யெனலாய வந்நெறி
கந்தம தாகிய காரண காரியந்
தந்தைங் கருமமுந் தான்செய்யும் வீயமே''.

(திருமந்திரம் - 1927)

பராபரம் இயற்கை நிலையில் ஞானத் தலைவனாக நிற்கின்றது. பராபரத்துடன் பொருந்தியிருக்கும் பராபரையாகிய சத்தியின் இயற்கை நிலையும் ஞானமேயாகும். இதனை **''போதமதாகப் புணரும் பராபரை''** என்று திருமூலர் விளக்குகின்றார். சிவஞானசித்தி **''சத்தியின் வடிவே**

தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்'' என்றது. இவ்வாறு இயற்கை நிலையில் உள்ள பராபரம் உயிர்களை உய்விக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தால் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்க நினைக்கும். பராபரத்துடன் இயல்பாகக் கூடியிருக்கும் பராபரையும் இந்த விருப்பமாத்திரத்தில் பிரபஞ்சத்தைத் துவக்கும் ஞானமாகவும், ஆற்றலாகவும் தோன்றி நிற்கும். இந்த நிலையில் இறைவன் அளவிலா ஞானத்தையும் ஆற்றலையும் தன்னிடம் கொண்டுள்ளான். பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்க இவற்றுள் ஒரு சிறிய பகுதியே போதும். பராபரம் இதைச் செய்ய அடுத்த கட்டமாக ஆதி சிவனாக நின்று செயல்படும் காலத்தில் அவனுடைய ஆற்றல் ஆதி சக்தி மூலமாக வெளிப்படுகின்றது. இந்த நிலையிலும் ஆதி சக்தி ஞானமாத்திரமாய் நிற்பாள். இதனைத் திருமூலர் **''சோதி அதனில் பரம் தோன்றத் தோன்றுமாம் தீதில் பரை''** என்பார்.

''ஆதியோ டந்தம் இலாத பராபரம்
போதம தாகப் புணரும் பராபரை;
சோதி யதனில் பரந்தோன்றத் தோன்றுமாம்
தீதில் பரை; அதன் பால்திகழ் நாதமே''. **(திருமந்திரம் - 378)**

சிவமும் சக்தியும் இன்னமும் ஞான நிலையிலேயே இருக்கும். விருப்ப நிலை மேலோங்க படைப்பிற்குத் தேவையான இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, கிரியா சக்தி என்கின்ற மூன்று சக்திகளும் சிவசக்தியிடத்திலிருந்து தத்தம் தொழில்களைப் புரிய ஆரம்பிக்கும். அதன் விளைவாக நாதமும் விந்தும் தோன்றுகின்றன. நாதனாக நிற்கும் சிவம் எழுத்தோசையை சிறப்பாகத் தோற்றுவிக்கக் காரணமாவான். நாதமும் விந்தும் இச்சா, ஞான, கிரியா சக்திகள் மூலமாகச் சிவமாகவும் சக்தியாகவும் தோன்றி நிற்பர். ஞானமும் ஆற்றலும், படைப்புத் தொழிலில், சேர்ந்தே செல்லுகின்றன. ஒன்று இன்றி மற்றது இல்லை. பிரபஞ்சம் செயல்படுவதற்காகச் சிவம் என்றும், சக்தி என்றும் வேறு வேறாகச் சொல்லப்பட்டாலும் உண்மையில் அவை இரண்டும் ஒன்றியே நிற்கும், தவித்து நிற்பதில்லை. இதையே திருமூலர்,

''இல்லது சத்தி இடந்தனில் உண்டாகிக்
கல்லொளி போலக் கலந்துள் ளிருந்திடும்''

(திருமந்திரம் - 380)

என்பார்.

இவ்வாறு கற்பனைக்கு எட்டாது நின்ற பராபரத்துடன் தொடர்ந்து நின்ற நிலையில் ஞானமயமான சக்தி நாதமாய்ப் பின்னர் விந்துவாய்த் தோன்றியும், பின்னர் அச்சிவத்தோடு கூடிச் சதாசிவம் என்கிற நிலையிலும் நிற்பாள். சதாசிவத்திடமிருந்து மகேசுரர், உத்திரர், மால், அயன் என்பவர்கள் முறையாகத் தோன்றுவர். இந்த ஐவர்கள் முறையே நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் ஆகிய பூதங்களுக்குத் தலைவராவார். சதாசிவம் ஆகிய

ஐவர்களுக்கும் உரிய சக்திகள் உண்டு. அவை முறையே மனோன்மணி, மகேசுவரி, உமை, திருமகள், வாணி எனப்படுவர். இவையெல்லாம் சிவம் தானே மேற்கொள்ளும் பல நிலைகளாகும்.

"தூரத்திற் சோதி தொடர்ந்தொரு சத்தியாய்
ஆர்வத்து நாதம் அணைந்தொரு விந்துவாய்ப்
பாரச் சதாசிவம் பார்முதல் ஐந்துக்கும்
சார்வத்துச் சத்திஓர் சாத்து மானாமே". (திருமந்திரம் - 381)

இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பவர்கள் ஒருவனாகிய சிவனும் ஒருத்தியாகிய சக்தியுமாவர். அவர்களுள் சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், மால், அயன் ஆகிய புத்திரர்கள் ஐவர். அவர்களைக் கொண்டே சிவன் படைப்பு முதலிய தொழில்களைச் செய்விப்பன். அத்தகைய தொழில்களைப் புரியும் ஐவருமே மிகுந்த புண்ணியம் பெற்றவர்கள்.

"புவனம் படைப்பான் ஒருவன், ஒருத்தி
புவனும் படைப்பார்க்குப் புத்திரர் ஐவர்
புவனம் படைப்பானும் பூமிசை யானாய்ப்
புவனம் படைப்பான்அப் புண்ணியன் தானே"
(திருமந்திரம் - 383)

இதுவரை நாம் கண்டது ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத இறைவன் தனது ஞானத்தாலும் ஆற்றலாலும் பல நிலைகளில் நின்று படைப்பு முதலிய தொழில்கள் நடைபெறுவதற்கு ஏற்ப கிரியா, ஞான, இச்சா சக்திகளை உண்டுபண்ணி, அவற்றின் சேர்க்கைகளை வெவ்வேறாகச் செய்து வெகுநுட்பமான தத்துவ நிலையிலிருந்து படிப்படியாக ஐந்து பூதங்களைத் தோற்றுவித்து, அந்தப் பூதங்களுக்குக் காரணமாக தன்மாத்திரைகளைத் தோற்றுவித்தும், பின்னர் உலகம், உயிர் ஆகியவற்றைப் படைத்து உயிர்களுக்கு வினைபோகத் தொழிலுக்கான எல்லாவிதமான கருவி, கரணங்களையும் அருளித் தருகின்றான். இந்தச் செயலெல்லாம் அருவ நிலையிலும், அருவுருவ நிலையிலும், உருவ நிலையிலும் நடைபெறுகின்றன.

உலகப் படைப்புத் தொடங்குகின்றது. அண்டங்களின் சிருஷ்டியும் தொடங்குகின்றது. இதற்கெல்லாம் காரணகர்த்தா ஒருவனே. எல்லா உலகங்களையும் படைத்து, காத்து, அழிப்பவனும், அறிவுப் பொருள்கள், அறிவில்லாப் பொருள்கள் அனைத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவனும் முழுமுதற் கடவுளாகிய ஒருவனே என்று விளங்கும்.

"ஒருவனு மேஉல கேழும் படைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் அளித்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் துடைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கோடுயிர் தானே". (திருமந்திரம் - 401)